

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА ЗИМНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Задъхано крачиш
по стръмна пътека,
изгубена сякаш
сред клонести буки.
И стъпките чуваш
в такт със сърцето —
отмерват секунди,
отмерват минути.
Само снегът —
като захар
на едри кристали,
покорно застинал
простенва в краката.
Проблясват из него
слънца, засияли
с безброй цветове на дъгата.
За миг се поспираш,
уплашено сякаш —
тъй тиха и бяла
мълчи планината!
И крачите заедно
рамо до рамо
само ти, слънцето
и тишината.
А после погалваш
пътеката с поглед.
Тя — толкова близка
и топла, човешка,
запазила малките
стъпчици детски
и стъпките бащини, тежки.
И става ти весело,
бодро запяваш,
забравяш дори и умората.
Доверчиво подаваш

*ръка на пътеката
и тя те повежда към хората.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.